

sentlig Hindring i veien, hvis det af de 32,000 Rd. kunde udbetale de endnu skyldige Udgifter, som indbefattedes under denne Post; men jeg maa med Hensyn til disse tvende Alternativer bemærke, at den største Deel af disse 9,500 Rd. er Udgifter, hvis Udbetaling netop er bleven henstaaende, for at Rigsdagens Sanction for Kongerigets Vedkommende kunde erhverves dertil; og hvad for det Andet angaaer Finantsministerens Bemyndigelse til at udrede dette Beløb af de 32,000 Rd., da anseer han sig ikke berettiget dertil uden Rigsdagens Samtykke, da han ikke tør anvende Penge, der ere bevilgede for 1855—56, til at dække Udgifter, der hidrøre fra Finantsaaret 1854—55, medmindre han har Rigsdagens Sanction. Finantsministeren udreder ingen Udgift udenfor Finantsloven, naar Rigsdagen er samlet, førend han har givet den Leilighed til at vedtage eller nægte den.

Saaledes staaer det altsaa fast, at, hvis disse skyldige Udgifter ikke kunne blive betalte, saa er derved den Fremgangsmaade hindret, som Regjeringen har foresat sig at følge, saa har Thinget taget den Tillid tilbage, som det hidtil under den hele Session ved flere Afstemninger har vist Ministeriet. Det kan derfor ikke Andet end være Ministeriet kjært, at en agtet Rigsdagsmand, nemlig Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), har stillet et Vædringsforslag, hvorved han vel ogsaa vil nægte disse Penge til dette Diemed, men dog aabner en Udvei, saaledes at Regjeringen kan gaae frem, som den har paatænkt, naar hans Vædringsforslag antages. Det gaaer nemlig ud paa, at Regjeringen skal have den for Diebliffet manglende Sanction til at anvende disse 32,000 Rd. ikke alene i det Diemed, som allerede af Thinget med overveiende Majoritet er indrømmet, nemlig til Udgifter ved Fællesforfatningens Gjennemførelse for Finantsaaret 1855—56, men ogsaa for Finantsaaret 1854—55. Spørgsmaalet bliver altsaa, om Thinget finder Anledning til at afkorte denne Udgift af 9,500 Rd. for Kongerigets Vedkommende i de bevilgede 32,000 Rd.

Finantsministeren har nu vel ved Finantslovens Behandling forklaret, at medens

32000 Rd. ikke behøvedes til een Forhandling med det nærværende Rigsraad, antog han, at, naar det lykkedes Ministeriet at skaffe et Forslag til Fællesforfatningen frem, saa vilde der senere hen i næste Finantsaar behøves Udgifter til Forhandlinger med et forstærket Rigsraad. Disse Udgifter ville nu ei kunne dækkes, naar de 9500 Rd. skulle afholdes af samme Beløb, og det anseer Ministeriet lidet ønskeligt. Men det er dog ei usandsynligt, at Forholdet stiller sig saaledes, at den fornødne yderligere Udgift kan blive legaliseret, forinden den skal udredes, ved dertil at erholde Bemyndigelse fra competente Repræsentationer, og Ministeriet kan derfor, skjøndt det havde ønsket den foreliggende § 9. Nr. 1 samtykket, gaae ind paa dette Vædringsforslag.

Hvad endeligen angaaer det ligeledes af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg 6te stillede medierende Forslag, at man skulde nægte den Deel af den omhandlede Udgift (9500 Rd.), som faldt paa Tidrummet for dette Ministeriums Tiltrædelse, men bevilge den Deel, som faldt paa Tidrummet fra 12te December til 1ste April, da maa jeg bemærke, at, da der henstaaer Udgifter fra det første Tidrum, som maae afholdes, for at Ministeriet kan benytte den af samme for nødvendigt erkjendte Fremgangsmaade til Gjennemførelsen af Fællesforfatningen, saa vil dette Forslag føre til det Samme som Hovedforslaget, og jeg maa derfor, da den ærede Rigsdagsmand har foreslaaet en anden medierende Vædring, som jeg vel ei har kunnet tiltræde, men hvorved jeg erkjender, at han har vist en Udvei, hvorpaa Regjeringen in subsidium kan gaae ind, meget ønske, at han alene vil fastholde dette sidste Vædringsforslag, der ikke vil lægge Ministeriet nogen væsentlig Hindring i veien.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at forklare Udvalgets Stilling til den foreliggende Post. Folkethinget staaer, saavidt jeg opfatter Forholdet, paa den Anskuelse, at Forordn. af 26de Juli er ulovlig, og at de senere Skridt, der ere foretagne, ikke have bevirket en Kuldstakelse af den Anskuelse, at enhver Sum, der har sin Rod i denne Forordning og skal bevilges derefter, ikke retlig kunde fordres. Paa